

«Τί;» ἀνεφώνησαν μερικαὶ φίλαι τῆς Μαρίας, «Εἶναι ἡ Μαρία; Πῶς γίνεται;»

«Ἐγὼ εἶμαι, βέβαια.» ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, ἥτις δὲν ἐννόει περὶ τίνος ἐπρόκειτο «Ἐγὼ εἶμαι» δὲν με γνωρίζετε; Τί με θέλετε;»

Τὰς λέξεις αὐτάς τὰς ἐξέλαβον οἱ ἄλλοι ὡς ὁμολογίαν τοῦ ἐγκλημάτος, καὶ εὐθὺς ἀπὸ ὧν τὰ στόματα ἤκούσθη ἡ φωνή:

«Αὐτὴ εἶναι!»

«Ἐκαμες πολὺ κακὸν πρᾶγμα, παιδί μου.» εἶπε σοδαρῶς ἡ θεία Αὐγὴ εἰς τὴν Μαρίαν. «Μὲ λυπεῖ παραπολύ. Ποτὲ δὲν θα σὲ ἐνόμιζα ἱκανὴν νὰ κάμῃς ἕνα τοιοῦτον σφάλμα· εἶσαι ἡ τελευταία, τὴν ὁποίαν θὰ ὑπώπτευα.»

Ἐστράφη τότε πρὸς τὰ ἄλλα παιδιά. «Τῆς Μαρίας τὸ σφάλμα,» εἶπε «δὲν ἀποδίδει ἄλλον ἀπὸ τὸν πατέρα της καὶ ἐμέ· σεῖς νὰ τὸ λησμονήσητε. Ἐξακολουθήσατε τὰ παιγνιδία σας, νὰ ἦσθε μόνον φρόνιμοι, μὴ μισηθῇτε τὸ κακὸν της παράδειγμα... Ἐνθυμεῖσθε, — ἔχω τὸν λόγον σας.»

Τότε ἐκαταίθασε τὴν ἄκραν τοῦ παραπετάσματος, τὴν ὁποίαν ὁ Ἑρρίκος ἀπὸ τὴν βίαν του εἶχεν ἀφήσει σχισμένην καὶ ἐξῆλθεν, ἀφοῦ πρῶτον παρήγγειλε χαμηλοφώνως εἰς καθὲν ἀπὸ τὰ παιδιά χωριστὰ νὰ μὴ φερθῇ πολὺ αὐστηρὰ πρὸς τὴν ἑνοχον. Ὅταν ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ Ἑρρίκου νὰ ἀκούσῃ τὴν παραγγελίαν αὐτὴν πῶς ἐκρατήθη καὶ δὲν ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς θείας του, νὰ ἐξομολογήθῃ τὸ σφάλμα του καὶ νὰ ἀθωώτῃ τὴν δυστυχῆ μικρὰν Μαρίαν! Ἀλλ' ὄχι· διὰ νὰ κρύψῃ τὸ πρῶτον σφάλμα ὑπέπεσεν εἰς δεῦτερον, εἰς ἐγκλημα αἰσχυρὸν— διὰ τῆς σιωπῆς του ἀφίνων νὰ κατηγορηθῇ ὁ ἀθῆς. Ἰδοὺ, πατέρα μου, ποῦ φέρει τὸ κακόν· εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν γάγγραιναν, ἡ ὁποία ἀφοῦ προσβάλλῃ ἕνα δάκτυλον, μεταβαίνει εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἐξαπλώνεται εἰς ὅλην τὴν τὸ σῶμα ἐκείνου ὁ ὁποῖος δὲν τολμᾷ νὰ θυσιάσῃ τὸν νοσηρὸν δάκτυλον.

Ἡ Μαρία ὅτε εἶδε τὴν θείαν τακτοποιοῦσαν τὰ παραπετάσματα εἶχεν ἐννοήσει περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἀλλ' ἡ συναίσθησις τῆς ἀθωότητός της ἦτο τόσον ἰσχυρὰ ὥστε εἶχε περιορισθῇ εἰς τὸ νὰ εἴπῃ μὲ πολλὴν γλυκύτητα.

«Πιστεύετε, λοιπόν, — νομίζετε ἀλήθεια ὅτι ἐμβῆκα ἐγὼ εἰς τὸ δωμάτιον;»

«Ὅχι, ἐμβῆκεν ἕνα ποντικακί.» ἀπεκρίθη φωνὴ τις περιπαικτικῶς. Ὅλοι δὲ τότε ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν Μαρίαν.

«Πῶς! πιστεύετε ὅτι εἶμαι ἑνοχος;» εἶπε πάλιν ἡ ταλαίπωρος μικρά.

Ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεψε καὶ δύο μεγάλα δάκρυα κατέπεσαν σιγὰ σιγὰ ἐπάνω εἰς τὰς ὠχρὰς τῆς παρειάς. Αἱ πλέον ὑπερήφανοι τῶν συντρόφων της τῇ ἀπεκρίθησαν ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ ὅχι φιλία μεταξὺ αὐτῶν καὶ αὐτῆς ἀλλ' οὔτε ἀπλὴ γνωριμία· ἐνῷ ἄλλαι ἡπιώτεραι ἠρκέσθησαν εἰς τὸ νὰ δεῖξουν τὴν δυσαρέσκειάν των διὰ τῆς σιωπῆς. Ἡ Μαρία ἐπλησίασε πρῶτον τὰ μὲν, ὑστερον τὰ δὲ, ἀλλὰ μὴ ἀπαντῶσα ἄλλο παρὰ σκληρὰς λέξεις ἢ ψυχρὰν πεφρόνησιν, ὑπῆγε καὶ ἐκάθισεν εἰς μίαν γωνίαν ὡς ἀπολιθωμένη, καὶ δὲν ἐκινήθη πλέον ἀπὸ τὴν θέσιν της. Ὅποιος τὴν ἔβλεπεν εἰς τὴν σκοτεινὴν ταύτην θέσιν, θὰ ἔλεγεν ὅτι ἦτο ἄγαλμα τῆς Λύπης καὶ τῆς Ὑπομονῆς. Εἶχεν ὑποφέρει τόσον ἡ δυστυχὴς ὁρφανὴ, ὥστε ἤξευρε νὰ ὑποφέρῃ χωρὶς νὰ παραπονῇται.

Τὰ παιγνιδία ἤρχισαν ἐκ νέου ἀλλ' ἐκείνην κανεὶς δὲν τὴν προσεκάλεσε. Τέλος ἐσήμανεν ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου· τὰ παιδιά ἠσπάζθησαν τὸ ἐν τὸ ἄλλο, τῆς Μαρίας ὅμως οὔτε τὴν καλὴν νύκτα ἠρξήθησαν. Ἡ δικαιοσύνη τῶν παιδιῶν εἶναι σκληρά. Μόνος ὁ Ἰάκωβος, ἐκεῖνος ὅστις εἶχε διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ Κάτιωνος, περνῶν ἐμπρὸς της τὴν ἐκύτταζε μὲ βλέμμα λυπηρὸν καὶ συμπαθητικόν. (ἀκολουθεῖ.)

Εἰς τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν.

Ἐάν τὸ γαλανὸν κύμα π' ἀφρίζει,
Ἐάν νεφέλῃ λεπτῇ ποῦ πετᾷ.
κυανόλευκος δέρνεις τ' ἄερί, —
τῆς Ἑλλάδος σημαία γλυκεῖά!

Εἰς τὰ ξένα ὥσαν σ' ἀγναντεύω
Ἐτοὺς λιμένας τοῦ κρῶς Βορείᾳ,
τ' οὐρανοῦ τῆς Ἑλλάδος μιὰ κόχῃ
μοῦ ξανόλγεις ὅτῃ μαύρῃ νεφιά.

Ὀὐρανί, γλυκὺν χρῶμα ἐλπίδος,
σταυροστόλιστον δαίχνεις γραφὴν —
Ἐτ' οὐ τ' ἐν νείᾳ, μὲ φλόγα γραμμένην —
καὶ τὸν θάνατον κάνεις γλυκύν.

Φύσα, φύσα γλυκὺν ἀεράκι!
Τὸν λευκόσταυρον σήκω ψηλά,
ὅπου μάτι ἀστράφτῃ Ἑλλήνων,
ὅπ' ἂν πάλλῃ Ἑλλήνων καρδιά. M.

Τὸ χορηγικὸν μνημεῖον τοῦ λυσικράτους.

Ὁ κομψὸς πυργίσκος, τὸν ὁποῖον βλέπετε εἰς τὴν ἐνώπιόν σας εἰκόνα, παριστᾷ τὸ χορηγικὸν μνημεῖον τοῦ Λυσικράτους, ὅπως ἦτο τὸν παλαιὸν καιρὸν. Τὸ μνημεῖον τοῦτο σώζεται ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχαίαν του